

§-ának (1.) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint az őstermeléstől különböző minden más bevétel elérésére irányuló önálló kereseti tevékenység általános forgalmi adó alá esik. A 30. §. szerint az adónak a tárgyát a 29. §. rendelkezései alá tartozó önálló kereseti tevékenység körében történt áruszállítás vagy munkateljesítmény képezi. Az általános szabályok alóli kivételeket, illetve adómentességeket a törvény 37. §-a sorolja fel. Az adómentesség alkalmazása körül felmerülő vitás esetekben azt kell tehát vizsgálni, hogy az áruszállítás, vagy munkateljesítmény mily kereseti tevékenység körében történt s hogy ez a tevékenység a most hivatkozott törvényhely értelmében adómentesen folytatható-e? A fennforgó esetben megállapított s nem vitás tényállás szerint a panaszos mint szőlőbirtokos őstermeléssel foglalkozik ugyan, de ezenkívül bejegyzett cégü szesz- és bornagykereskedő is és ennek a kereskedésének keretében értékesíti a saját termésű borait is. Bevételeinek ez a része tehát már nem őstermelői, hanem borkereskedői, tehát külön üzleti haszon elérésére irányuló kereseti tevékenység körében teljesített és így általános forgalmi adó tárgyát képező áruszállításból származik s miután a törvény 37. §. 13. pontja csak az őstermelőket mentesíti a saját termésű bor eladásából származó bevételeikre nézve, ezt a mentességet a panaszosra mint borkereskedőre kiterjeszteni nem lehet. Jogosan járt el tehát a pénzügyigazgatóság, amidőn panaszost saját termésű borainak értékesítéséből nyert s összszeszterjesztés szempontjából nem kifogásolt bevételei után általános forgalmi adó fizetésére kötelezte s ezért a panasznak helyet adni nem lehetett.

A panaszírat illetéke csak akkor téríthető vissza, ha az alsófoku hatóság eljárásának helytelen voltát a közigazgatási bíróság állapítja meg. (Közigazgatási bíróság 16.995/1924.) A panaszos a székesfevárosi királyi adófelügyelő által tárgyalt vagyonszállásügyben ehhez a bírósághoz intézett panaszíraton békéjegyekkel lerótt 1,300.000 korona beadványi illeték visszatérítését azon az alapon kéri, hogy a panasszal megtámadott határozatot a pénzügyminiszter helyesbítette, amiből nyilvánvaló, hogy a panaszra kizáróan az alsófoku hatóság eljárása adott okot. Az igényt jogosnak elismerni nem lehetett, mert az 1920. XXIV. törvény 26. §-ának második bekezdése szerint, amelyre a panaszos kérését alapítja, a panaszírat illetékének egy részét csak a panaszíratban előterjesztett kérelemre és csak akkor lehet visszatéríteni, ha az alsófoku hatóság eljárásának a helytelen voltát a közigazgatási bíróság állapítja meg, a szóbanforgó panasz tárgyában pedig ez a bíróság a panaszos előadása szerint a panasz visszavonása következtében határozatot egyáltalában nem hozott.

Az ingatlanból folyó jogok érvényesítése és megvédése végett eszközölt kiadások a jövedelemből nem vonhatók le. (Közigazgatási bíróság 10.045/1925.) Adózó panaszra arra irányul, hogy az 1924. évre adóalapul főlvevett jövedelméből 508 aranykoronának megfelelő 1,779.000 papirkorona, amelyet földbirtokpolitikai célok-ból az Országos Földbirtokrendező Bíróság által lefolytatott eljárásban ügyvédi és szakértői költségekre kiadott s amely kiadásait könyveivel bizonyította is, levonásba hozassék. Vitatta, hogy ez az összeg, mint a törzs leltári vagyon fenntartására vonatkozó kiadás, az 52.000/1921. pénzügyminiszteri rendelet 15. §-ában meghatározott fogalmak alá esik. A kir. közigazgatási bíróság panaszos álláspontját nem tehette magáévá, mert az 52.000/1921. sz. pénzügyminiszteri rendelet 15. §-ában a jövedelemből való leszámítást részletező meghatározások rendszeréből és összetételéből csak az következtethető, hogy a hasznothajtó ingatlanok jövedel-